

časopis pre celú rodinu

december 2025 / číslo 63

moja

Z hľadiska Písma
**Držať krok
s technológiou**

Na zamyslenie

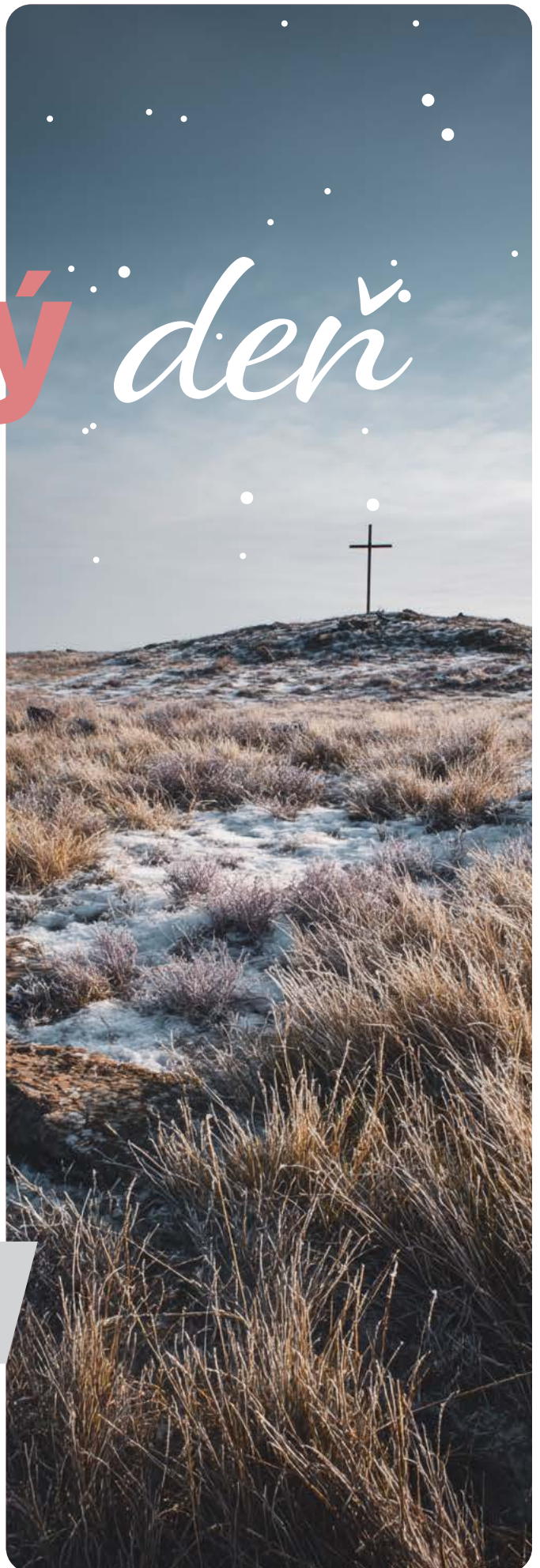
**Moja modlitba
za nový rok**

Dôležitý deň

Presný dátum narodenia Pána Ježiša nevieme. V Písme to nenájdeme zapísané. Môžeme z toho porozumieť, že Boh nepoložil dôraz na deň Ježišovho narodenia. Na čo Boh kladie dôraz je deň Ježišovej smrti. Tento deň je historicky známym faktom. Presne sa vie, kedy Ježiš zomrel, a to nielen deň, ale aj hodina. Z Božej perspektívy deň Ježišovej smrti je dôležitejší ako deň Jeho narodenia, lebo cez Jeho smrť prišlo ľuďom vykúpenie. Nie pretože sa narodil, ale pretože zomrel za hriechy ľudstva. Všimame si aj to, že Pán Ježiš bol vedomý, keď sa približovala Jeho smrť. Vedel kedy a ako zomrie. Bol na to pripravený.

S ľuďmi je to opačne. Veľmi radi kladieme dôraz na naše narodeniny. Chceme ich osláviť, robíme z nich veľkú vec. Chceme, aby o našich narodeninách vedeli aj iní ľudia. Máme dokumenty, ktoré svedčia o tom, kedy sme sa narodili. Pre nás je toto známym faktom. Avšak nepoznáme deň, kedy sa náš život ukončí. Nevieme ani len približne, kedy to bude ani ako to bude. Mohlo by sa povedať, že nemôžeme byť nadostač pripravení na ten deň. A preto to, čo môžeme robiť je bdiť a žiť život prípravy. Neustále, aby nás ten deň ozaj neprekvapil.

**poznámky
z kázne**

editoriál

Vážení čitatelia,
zavítal december a s ním sa priblížil aj koniec roka 2025. Koniec jedného, ale aj začiatok nasledovného.

Toto záverečné obdobie v roku je poznačené špecifickou atmosférou. Vnásame do svojich príbytkov viac svetla, lebo vonku je tma. Vyhrievame svoje domy, aby boli teplé a útulné, lebo vonku je zima. Spestrujeme si svoju domácnosť, lebo vonku je všetko bezživotné. Trávime čas so svojimi blízkymi vo veselosti a nadšení, lebo vonku zavládlo ticho. Dbáme o to, aby sme si preukazovali pozornosť medzi sebou, lebo vonku je krutosť. Je to prirovnávanie.

Čo robíme my, aby do nášho „domu“ prišlo svetlo, teplo, milosrdenstvo, láska? Či už poznáte Toho, ktorý prináša tieto veci tým, ktorí Mu otvoria dvere svojho srdca? Ak ešte nie, môžete skoncovať s tým starým a vojsť do jedného nového života. Verím, že Vás články na stranách nášho časopisu povzbudia, aby ste hľadali Ježiša a On príde a bude pre Vás nielen Immanuel (Boh s nami), ale bude prebývať vo Vás.

Jana Záhorcová
Zodpovedná redaktorka

manna

Kresťanský časopis „Manna“ je štvrťročník a je dostupný zdarma, financuje sa dobrovoľnými príspevkami. Obsahuje články, svedectvá, reportáže a oznamy.

Vydáva: „Manna“
Združenie pre propagáciu kresťanských hodnôt
Vychádza štyri razy do roka, a to v marci, júni, septembri a decembri.

Adresa redakcie:
Manna, Radnička 23,
21472 Kulpín, Srbsko.
E-mail: casopis.manna@gmail.com

Bankový účet: 160-930303-51
Banca Intesa a.d.

Zodpovedná redaktorka:
Jana Záhorcová
Dizajn:
Alen Kačanský

Jazyková korektúra:
Anna Pintírová

Technickí redaktori:
Tatiana Valová,
Sára Červeniová,
Filip Andelíc

Distribúcia pre Srbsko:
Dejan Lakatoš
0631471048
dejan.lakatos02@gmail.com

Prešlo jazykovou korektúrou.
Príprava a tlač: Širkaprint-Padina.
December 2025.
www.manna.org.rs

časopis

- PEROM KAZATEĽA**
 - 4** Tam, kde nikto neočakával
 - 6** V súlade s Bohom
 - 8** Dobrý učiteľ
- SVEDECTVO**
 - 10** Príchod do pravdy
- TÉMA ROKA**
 - 12** Zástupná modlitba a modlitebný boj
- OSOBNÝ VZRAST**
 - 15** Vzrast až po zrelosť, 2. časť
- NA POVZBUDENIE**
 - 16** Zdanie a realita
- PRE TÍNEĎŽEROV**
 - 18** Moja identita
- AKTUALITY**
 - 19** Biblická škola volá
- Z HLADISKA PÍSMO**
 - 20** Držať krok s technológiou
- NA ZAMYSLENIE**
 - 22** Moja modlitba za nový rok

Tam, kde nikto neočakával

„Vtedy Mária prehovorila: „Velebí moja duša Pána a môj duch zajasal v Bohu, mojom Spasiteľovi, lebo zhladal na poníženosť svojej služobnice. Hľa, odteraz ma budú blahoslaviť všetky pokolenia, pretože veľké veci mi urobil ten, ktorý je mocný, a sväté je jeho meno, a jeho milosrdenstvo je z pokolenia na pokolenie s tými, čo sa ho boja. Prejavil silu svojím ramenom; rozptýlil tých, čo v srdci pyšne zmýšľajú; mocnárvo zosadil z trónov a povýšil ponížených. Hladných nasýtil dobrotami a bohatých prepustil naprázdno. Ujal sa Izraela, svojho služobníka, lebo pamätá na milosrdenstvo, ako sľúbil našim otcom: Abrahámovi a jeho potomstvu naveky“ (Lukáš 1:46-55).

Je to mocne prežitá a v hĺbke pochopená pravda, ktorú v duchu vypovedala Mária, matka Ježišova, keď si uvedomila skutočnosť, ktorá sa práve začala objavovať v jej živote. Nemohla mlčať, pretože s vierou a v pokore prijala slovo Pána; preto jej vnútro zareagovalo a nezostalo potichu, ale v duchu vyslovila pravdu, ktorá zvelebila Boha. Dielo Božie, ktoré začalo v nej sa uskutočnilo pre čistotu, poníženosť a vieru, ktorou bolo vyplnené jej srdce a jej život. Pre svoju bohobojnosť našla Jeho milosť. Nebola to hociktorá dievka, bola to milostiplná, ponížená služobnica svojho Pána. Milosť Božia, zdarma pre všetkých, a predsa nie všetci ju nájdu. Blahoslavení sú tí, ktorým sa dostane. Mária ju dostala a nepohrdla; prijala ju a obdržala vo svojom živote, a tak priniesla spásu všetkým pokoleniam skrze Spasiteľa. „Chráň si teda jazyk pred zlom, svoje pery pred živými rečami, odvráť sa od zla, konaj dobro, hľadaj pokoj a usiluj sa oň! Hospodinove oči hľadajú na spravodlivých, jeho uši počujú ich volanie o pomoc“ (Žalm 34:14-16).

Milosť Božia prijatá vierou a pre vieru uskutočnila Boží plán, a v tom sa zrodil život. Milosť prijatá vierou vždy prinesie život. Prejavilo sa mocné rameno Božie tam, kde nikto neočakával. Vyhlo sa kráľovským palácom, vznešeným rodom a geniálnemu umu. Mária, dievka svojho Pána. Nespozorovaná, nevystatovaná, ponížená, skromná a verná. Pre svoju skromnosť a poslušnosť, rozhodne prijala znášať aj hanbu a potupu, aby poslúžila vôli svojho Pána.

„Na to Mária odpovedala: „Som služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova“ (Lukáš 1:38) „Ale Mária si všetky tie slová zachovala vo svojom srdci a premýšľala o nich.“ (Lukáš 2:19). Síce nepochopená, spoločnosťou súdená, predsa rozhodnutá priniesť na svet Slovo vsadené v srdci. Svoju nádej vkladala v Hospodina svojho Boha, dôverovala Mu a spoliehala sa na Jeho slovo. Vedela, že svoju silu a útechu nájde v Ňom, lebo je verný a odplatiteľom tým, čo Mu dôverujú. „Hospodin je s tými, čo majú skríšené srdce, zachraňuje tých, čo majú ubitého ducha“ (Žalm 34:19) Milosť Božia, všetkým ponúkaná, však nie všade prijatá. No Mária ju vážne prijala a zachovala v plnosti. Pre jej vernosť dnes aj my máme Spasiteľa, aj nám sa zjavilo rameno silné. Skrze Pána Ježiša Krista aj my víťazíme nad svojím telom a týmto svetom a máme nádej večného života. „Toho, kto zvíťazí, posadím so mnou na svoj trón tak, ako som ja zvíťazil a zasadol som so svojím Otcom na jeho trón“ (Zjavenie 3:21).

Milosť Božia sýti nás svojou dobrotou, kými Slovom, ktoré sme prijali vierou a plodí v nás ovocie, ktoré je na slávu nášho Boha. Nie pre našu dôležitosť, ale pre schopnosť prijať milosť Božiu a žiť v nej. „Ved' ste spasení milosťou skrze vieru. A to nie je z vás, je to Boží dar. Nie zo skutkov, aby sa nikto nevystatoval. Ved' sme jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky, ktoré nám Boh už vopred pripravil“ (Efežanom 2:8-10). Buďme verní v Božej milosti, naplňme zámer, ktorý nám Boh skrze Jeho milosť určil. Nehľadme na okolnosti, neodradme sa ľuďmi ani možnosťami, dôverujme Bohu ako Mária a dosiahneme to, čo nám Boh zveril a naplánoval. Žime jeden tichý, čistý a posvätený život pred Bohom. Nehľadme len svoje záujmy, ale aj záujmy iných. To je ľúbe Bohu. Nech nám Mária posluži ako jeden z príkladov ako verne prijať Božiu milosť, Jeho slovo a zámer pre naše životy.

Spasiteľ sa narodil, prišiel na svet a v tom poslúžila Mária. To bola Božia milosť, ktorá sa dostala len jej a bol to jedinečný prípad. Dnes sa očakáva od nás, aby sme my poslúžili v tomto čase, aby sa Ježiš narodil v srdciach ľudí, ktorí Ho ešte neprijali. Je to milosť byť nositeľom života vo svojom srdci. Nenechajme si to iba pre nás, ale sejme Slovo života všade, kde je to možné, nech sa milosť Božia šíri svetom. Vianoce sú o tom, že sa narodil Spasiteľ Kristus Pán, pripomínajú nám, že sa to stalo v dávnej minulosti v čase, keď žili Jozef a Mária. No Vianoce nie sú iba o tom, nie sú iba historickou udalosťou, ale práve aktuálnou i dnes. Hlásajú nám, že nesmieme zabudnúť na milosť, ktorá nám je daná, aby sa skrze nás Spasiteľ narodil v srdciach tých, ktorí hynú. Nech by nám Pán pomohol v tom, aby sme to aj dosahovali na Jeho slávu.

„Zjavila sa totiž Božia milosť prinášajúca spásu všetkým ľuďom, ktorá nás vychováva, aby sme sa zriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a žili v terajšom veku rozvážne, spravodlivo a nábožne, a očakávali blahoslavené splnenie nádeje a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista.“ Títovi 2:11-13

**Nehľadme na okolnosti,
neodradme sa ľuďmi ani
možnosťami, dôverujme Bohu
ako Mária a dosiahneme to,
čo nám Boh zveril a naplánoval.**

V súlade s Bohom

Keď vytvoril človeka, Boh mal preňho iba dobré úmysly, dobré myšlienky, myšlienky pokoja a šťastnú budúcnosť (pozri Jeremiáš 29:11).

Adam bol utvorený v krásnej záhrade, spravoval ju, všetko bolo dané do jeho ruky a bolo mu tam dobre. Zhováral sa so svojím Stvoriteľom každý deň v dennom vetre a staral sa o veci, ktoré mu boli zverené.

Problém nastal, keď sa ľudia rozhodli poslúchať svoje žiadosti ponad Boží hlas. V tom momente nastal pád a človek stratil vzťah, miesto a úlohu, ktorú dostal; stratil ten súlad s Božou dokonalou vôľou. Odvtedy musel čeliť problémom, ktoré predtým vôbec nemal a jeho život začal byť trápením. Odvtedy sa začal Boží plán návratenia ľudí v súlad s Ním.

Súlad s Bohom predstavuje správne spojenie s Bohom, jednotu s Bohom, zhodu s Božou vôľou. Vždy boli takí ľudia cez históriu, ktorí sa rozhodli svoj život zosúladiť s Bohom, prijať Boží plán ako dokonalý a jediný za svoj život. Biblia svedčí o tom, že takí ľudia boli najšťastnejší ľudia. Keď povieme najšťastnejší – z dnešného pohľadu veľkého pohodlia si predstavujeme, že mali všetko, čo si zažiadali, neboli nikdy hladní

a smädní, mali najlepšie sandále toho času, cítili neustále vzrušenie a nikdy ich nič nezabolelo. Avšak aj my sami sme si vedomí, že hojnosť spomenutých vecí neznamená, že je osoba šťastná a vyplnená. Vnímam, že je pravdivosť tejto vety omnoho viac zrejmá v roku 2025 ako v roku 1945, teda po ukončení 2. svetovej vojny, keď si možno ľudia aj predstavovali, že keby mali spomínané veci, boli by šťastní. Napriek tomu, mužovia a ženy Božie, ktorí podriadili svoj život Bohu, vždy boli najšťastnejší, lebo ich vnútro bolo v harmónii s Bohom. Ich telo prechádzalo cez skúsenosti, ktoré by nikto z nás neocenil ako žiadúce. Na pohľad to bol namáhavý život, ktorý je iba trápenie a dodržiavanie nejakých prikázaní, ktorým je ťažko rozumieť.

Všímame si, že Boh nikdy nehľadá na osobu. Adam bol jediný človek na Zemi a v bode, keď vyšiel zo súladu s Bohom, musel byť odstránený z raju. Napriek tomu, že predtým neučinil nič nesprávne, napriek tomu, že bol milovaný, môžeme ľahko uzavrieť zo spomínaného príbehu, že najhoršou vecou pre nás je konať svoju vlastnú vôľu.

Ježišovi učeníci boli prvýkrát nazvaní kresťanmi v Antiochii (pozri Skutky 11:26), lebo ľudia videli na ich živote, správaní, jednaní a výhlade, že nasledovali Krista a Jeho učenie. Môžeme sa zhodnúť, že učeníci boli úplne v súlade s Ježišovým učením a to učenie uplatňovali v každodennom živote.

Keď dnes povieme niekomu, že je kresťanský život najlepší život, chápú to ako frázu alebo niektorí to berú ako žart. Je to tak, pretože žijeme v prostredí, kde sa takmer všetci nazývajú kresťanmi, a fakt je, že väčšina vôbec nie sú šťastní a nemôžu povedať, že ich život je najlepší, aký človek môže žiť. Keď však nazrieme do Slova, vidíme, že Ježiša natoľko vyplňovala služba, ktorú činil, že jednou príležitosťou vyhlásil, že „*Mojím pokrmom je to, aby som činil vôľu toho, ktorý ma poslal, a dokonaj jeho dielo*“ (Ján 4:34).

V Skutkoch 16 vidíme Pavla a Sílasa, že boli zbití a hodení do žalára, pretože boli v súlade s Božou vôľou a zvestovali Božie slovo. No napriek ich situácii, v ktorej sa nachádzali, oni sa radovali, boli šťastní, že môžu trpieť pre Krista; o polnoci sa modlili a spievali Bohu chvály. Vidíme, že keď sme v súlade s Božou vôľou, síce naše telo niekedy trpí, aj ďalej máme vnútornú radosť a šťastie, ktoré nemožno zastaviť, uväzniť, vytrieť z nás a to nás sýti, dáva nášmu životu zmysel a sprevádza nás každou životnou situáciou.

Definujme, v čom máme byť v súlade s Božou vôľou, aby sme dosiahli takýto život. V súlade s Božím slovom má byť vnútorná a vonkajšia časť našej bytosti. Vnútornú zahŕňa naša myseľ, rozhodnutia a pocity. Pavol apoštol vyučoval o tom správnom spôsobe zmýšľania: „*Čo je počestné, čo je spravodlivé, čo je mravne čisté, čo je ľúbe, čo je dobropovestné, ak je nejaká ctnosť a jestli nejaká chvála, o tom premýšľajte*“ (Filipanom 4:8).

Akoby dal nariadenie, o čom nech rozmýšľame. Jeho srdce bolo zaujaté túžbou, aby veriaci ľudia boli v súlade s Bohom. Dokonca, všetko o čom písal veriacim, písal na to, aby kresťania boli v správnom pomere s Bohom a aby ich život bol výsledok viery, ktorú vyznávajú.

Naše slová musia byť v súlade s Božím slovom. „*Ale teraz slozte aj vy to všetko: hnev, prchkosť, zlosť, rúhanie, mrzkomluvu zo svojich úst. Neluhajte jeden druhému, keď ste vyzliekli starého človeka s jeho skutkami*“ (Kološanom 3:8-9).

Naše telo musí byť taktiež v zhode s Jeho slovom. „*Alebo či neviete, že vaše telo je chrámom Svätého Ducha, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha, a že nie ste sami svoji? Lebo ste vykúpení za veľkú cenu. Nože tedy oslavujte Boha svojím telom a svojím duchom, čo je oboje Božie*“ (1. Korint'anom 6:19-20). Posvätenie nie je zoznam pravidiel, nie je vyplňovanie vonkajšej formy, posvätenie je postavenie celej bytosti do správnej línie s Božím Duchom.

Život vybudovaný v správnom pomere s Bohom a poviazaný láskou a pokojom s ľuďmi, ktorí tak žijú, tvorí najsilnejšiu inštitúciu vo vesmíre, nemôže ju totiž zastaviť ani smrť, ani ľudská zloba, ani sily temnosti. Cirkve, ktorá má Božiu ochranu a večný základ, za ktorou stojí sám Boh, nemôže nič zastaviť.

Modlím sa, aby súčasní veriaci spoznali vážnosť a dôležitosť týchto slov a rozhodli sa nie iba menovať sa kresťanom, ale byť kresťanom, lebo kresťanský život je najlepší život, akým človek môže žiť.

Dejan Lakatoš

Ježišovi učeníci boli prvýkrát nazvaní kresťanmi v Antiochii... boli úplne v súlade s Ježišovým učením a to učenie uplatňovali v každodennom živote.

Dobrý učiteľ

Učitelia majú výnimočne dôležitú úlohu pre svojich žiakov. Najlepší medzi nimi môže dosiahnuť úroveň vedomostí ako jeho učiteľ. Veď aj Pán Ježiš povedal o tom, že stačí, keď je učeník ako jeho učiteľ (Lukáš 6:40). Tento systém učenia nazývame akademickou vedomosťou, pretože chápeme iba to, čo sme počuli a vieme doslovne zopakovať. Sú vo svete, okrem iných, aj učitelia náboženstva. Majú zadané programy a prednášajú ich žiakom. To je programová vedomosť a programoví učitelia. Sú tiež cirkevní učitelia, ktorí učia ľudí biblickým poznatkom, podľa doktríny ich denominácie. A zasa poznáme aj falošných učiteľov, ktorí vedú seba a svojich poslucháčov do zatratenia. Všetkých spomínaných učiteľov teraz necháme pri ich záležitostiach, lebo oproti učiteľovi, o ktorom sa zmienime, títo všetci sú bezvýznamní. O nich poslucháči povedali, že sú bez moci, ale o Pánovi Ježišovi hovorili, že je majúci moc.

Raz rozprával Pán Ježiš svojim učenikom o modlitbe nábožného muža a o modlitbe muža hriechneho, nájdeme to zapísané v Lukášovi 18:9-14. Výsledok ich modlitieb vyvoláva údiv. Ospravedlnený bol hriechnik a bez odpovede zostal nábožný muž. V tej istej kapitole (Lukáš 18:18-27) je zapísané učenie v praktickej forme. Mladý človek, veriaci podľa zákona, ktorý sa snažil splňať prikázania, prišiel k Ježišovi s otázkou o večnom živote. „Dobrý učiteľu, čo mám urobiť, aby som dedične obdržal večný život?“ Pán Ježiš mu položil protiotázkou: „Prečo ma menuješ dobrým?“

Odporučil mu prikázania jeho náboženskej skupiny. Mladý muž vyznal, že všetky splnil od svojej mladosti.

Páčil sa Ježišovi Kristovi, ale Pán vedel, že jedno nesplnil, a preto mu hovoril: „Jedno ti chýba.“ Hoci splnil väčšinu, predsa pre večný život nestačilo. Tu nás Dobrý učiteľ vedie k poznaniu, že zákonom sa nikto nedostane do večného života. „Predaj všetok svoj majetok, rozdeľ chudobným a nasleduj ma!“ Predaj všetko! Chýbalo mu splniť jedno, aby mal večný život, preto mu Pán chcel v tom pomôcť. Chýbalo mu milovať bližneho ako samého seba. Pre toto jedno zbavil moci všetky ostatné prikázania. Pán vedel, že jeho slová: „Učiteľ dobrý“ neboli úprimne vyslovené.

Nasledovala otázka zo strany učenikov: „Kto potom môže byť spasený?“ Teraz mohol Dobrý učiteľ povedať to, čo mali vedieť jeho učenici. „Čo je u ľudí nemožné, možné je u Boha.“ Žiadny človek nemôže svojou nábožnosťou vykonať dostatočne pre získanie večného života. Je to iba Boh a Jeho milosť, čo ospravedlní kajúceho hriechnika, a nie čiastočne splnený zákon. Večný život je viac ako majetok, náboženstvo, domov a rodina, tiež viac ako vlastná duša. Ako zdediť večný život vie iba Dobrý učiteľ, a preto ho správne odporúča. Nič nie je priveľa na zaplatenie pre večný život.

Inou príležitosťou Pán Ježiš o sebe povedal, že je dobrý – vtedy, keď hovoril o pastierovi a jeho poslušných ovečkách (pozri Ján 10:11,14).

Potom išiel Pán Ježiš do Jericha odpovedať svojim učenikom na ich otázku: „Kto môže byť spasený?“ Dobrý učiteľ je vždy oddaný svojmu učeniu a nenechá svojich žiakov bez odpovede. V Jerichu videl muža menom Zacheus ako sedí na strome popri ceste.

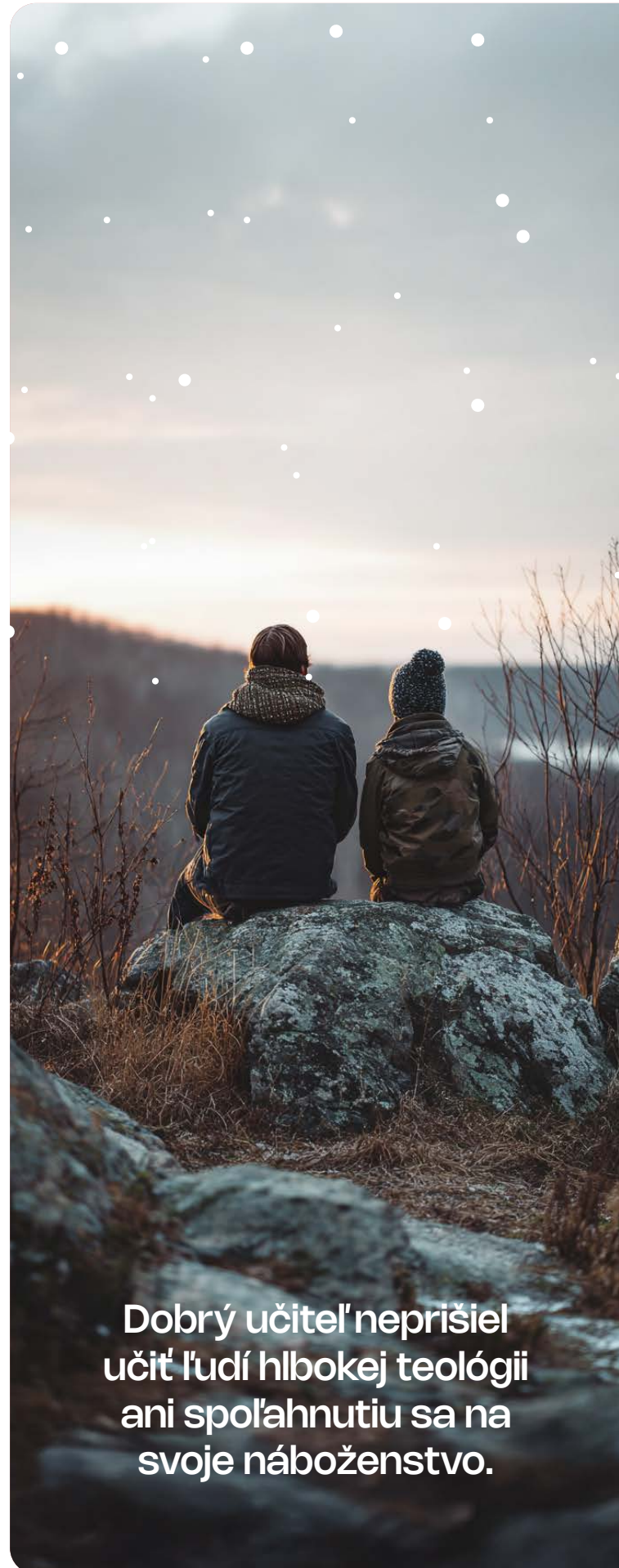
Povedal mu: „Zacheus, zostúp rýchlo dolu, lebo dnes musím zostať v tvojom dome“ (Lukáš 19:5).

Ľudia považovali Zachea za hriešneho človeka, ale Dobrý učiteľ poznal jeho srdce. Ide ukázať svojim učeníkom, kto môže byť spasený. Od Zachea Pán Ježiš nežiadal ničoho, iba vojsť do jeho domu. O malú chvíľočku ten nadcolný bol hotový polovicu svojho majetku rozdeliť chudobným a ak by sa niekto sťažoval, že bol od neho oklamáný, chcel to nahradiť štvornásobne. Dobrý učiteľ vedel, že učeníci potrebujú vysvetlenie o ťave a ihelnom uchu. Teraz sa to stáva pred ich očami. Hriešnemu, nadcolnému s mnohým majetkom, hovorí Pán Ježiš: „Dnes sa stalo spasenie tomuto domu...“

Ak sa úprimne dopytujeme o večnom živote, Pán Ježiš, Dobrý učiteľ, nám príkladne a jasne ukáže o tom. On neprišiel učiť ľudí hlbokej teológii ani spoľahnutiu sa na svoje náboženstvo. Prišiel hľadať a spasiť to, čo bolo zahynulo. On i dnes, cez Sväté písmo, učí všetkých, čo chcú počúvať a dať sa naučiť ako zdediť večný život. Príklad je jeho metóda učenia. Povedal: „Milujte sa navzájom tak, ako som ja vás miloval“ (pozri Ján 15:12). „Príklad som vám dal, aby ste tak činili, ako som ja vám učinil“ (Ján 13:15).

Dobrý učiteľ nám ukázal, učí nás a uschopňuje porozumieť. Našou úlohou je iba Ho nasledovať podľa Jeho príkladu a učenia. On povedal, prakticky ukázal a povedal: „Tak ako ja!“

Ján Tomášik st.

**Dobrý učiteľ neprišiel
učiť ľudí hlbokej teológii
ani spoľahnutiu sa na
svoje náboženstvo.**

Príchod do pravdy

Pán ma povolal k sebe spôsobom, ktorý som si nemohla ani len predstaviť – nežne, ticho, ale neúprosne. A keď sa obzriem späť, chápem, že prvými znakmi jeho povolania boli ľudia, ktorých posielal na moju cestu. Jedným z nich bol môj kolega z práce, kresťan. Vedela som, že patrí do „nejakej cirkvi“, ako som to vtedy nazývala, netušiac, že práve skrze neho začne Pán odhaľovať svoj plán pre môj život. Pavel hovoril málo, ale každé jeho slovo malo váhu. Jeho vety boli pretkané pokojom, nádejou a láskou, ktoré som vtedy nevedela rozpoznať ako Božie.

V tom čase som bola uväznená vo svete prežívania. Ťarcha každodennosti bola obrovská. Všetko som sa snažila niesť sama – bez opory, bez skutočnej viery, veriac, že všetko závisí odo mňa. Nemala som nikoho okrem seba samej a na nikoho som sa neodvážila spoľahnúť.

V tom boji sa moja duša stala prázdnu a hoci som to vtedy nevedela, bola som hladná po Bohu. A potom, po takmer pätnástich rokoch, prišla správa, ktorá všetko zmenila – dozvedela som sa, že mám rakovinu pľúc. Svet sa na chvíľu zastavil, ale moje srdce nie. Neboli slzy ani strach. Namiesto toho sa vo mne objavila zvláštna sila – pokoj, ktorému som nerozumela. Bolo mi jasné, že niečo vo mne, silnejšie než ja, vedie tento boj. A predsa som si pomyslela: „Nebude na škodu nejaká modlitba.“ Zavolala som vtedajšiemu miestnemu kňazovi a poprosila som ho, aby sa prečítala modlitba za zdravie a spýtala sa, či treba niečo zaplatiť. Odpoveď ma nechala bez dychu: „Práve šoférujem a neviem to spamäti, musím sa pozrieť do cenníka.“ Zmätená a zranená, cítila som sa ako číslo na papieri, ako niekto bez duše. Srdce sa mi stiahlo, oči sa zaliali slzami. Nebol to plač kvôli peniazom, ale kvôli pocitu úplného opustenia. Akoby ma nikto nevidel. Akoby som bola sama, stratená medzi svetmi bez zmyslu. Bola to kvapka, ktorá preliala všetky moje pochybnosti o tom, čo som dovtedy považovala za vieru.

Vtedy som, inštinktívne, vedená niečím vyšším, našla v kontaktoch Pavlovo číslo a poslala mu správu: „Drahý Pavel, mám jednu prosbu. Trochu som ochorela, mám rakovinu pľúc. Mohli by ste sa vo vašej cirkvi pomodliť za moje uzdravenie? Lebo Pán je len jeden.“ Odpoveď prišla rýchlo – plná lásky, podpory a duchovnej sily. Spýtal sa ma, či jeho dcéra Marta môže prísť ku mne, aby ma povzbudila. Marta prišla ako sestra, o ktorej som nevedela, že ju mám. Porozprávala som jej časť svojho života, svoje hľadanie duchovného vodcu, svoje prázdnoty a túžby. Ako dar mi priniesla Bibliu. Mala som jednu – rodinnú, starú – ale len ako symbol, bez života. Roky na nej sadal prach. A teraz, po prvý raz, som ju vzala do rúk s hlbokou túžbou otvoriť ju, čítať a pochopiť.

Skôr, než som sa vážne pustila do štúdia Biblie, verila som, že rozdiely medzi kresťanmi – pravoslávnyimi, katolíckymi, protestantmi – nie sú dôležité. Myslela som si: všetci veríme v Krista, len rôznymi spôsobmi, cez rôzne zvyky a jazyky. A v tom je kúsok pravdy – všetci veríme v jedného Boha. Ale... Existuje jedno veľké „ale“. Žijeme naozaj tak, ako Ježiš žiadal? Skutočne rešpektujeme Jeho Slovo, Jeho prikázania? Zo svojej dnešnej perspektívy hovorím: nie, nerešpektujeme. Skôr nasledujeme tradíciu než živú vieru. Keď som prvýkrát jasne a s výkladom počula slová z Biblie, vo mne sa všetko rozvírilo. Cítila som sa ako dieťa stratené medzi rovnakými budovami, ktoré nepozná cestu domov. Ja, stará mama, žena v pokročilom veku, budujem základy viery svojmu vnukovi – a moje základy boli postavené na piesku. Alebo ešte horšie – základ vôbec neexistoval. Bola som len nasledovníčkou zvykov, nie veriacou v plnom zmysle slova. Hoci som sa postievala, chodila na sväté prijímanie, počúvala liturgie, nebola som veriaca, iba som zachovávala tradíciu. Vzývala som Krista, ale nežila som Jeho Slovo. Nerobila som to, čo On žiadal. Mnohé roky som strávila ďaleko od pravej cesty – hoci som verila, že po nej kráčam. Biblia, proroci, epištoly, evanjeliá – všetko hovorilo jedno a ja som žila iné.

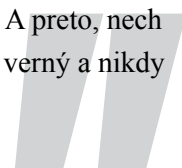
Začala som nosiť Bibliu so sebou – dokonca aj do nemocnice, pred operáciou odstránenia časti pľúc. Marta zostávala pri mne duchovne a v modlitbe. Často mi hovorila, ako sa celý ich zbor modlí za mňa. Ľudia, ktorých som nepoznala a ktorí ma milovali v Kristovi. Moje srdce sa stávalo ľahším, duša bdeľjšou. Operácia bola ťažká. Dni po nej ešte ťažšie. Telo kričalo od bolesti, nespavosť mi brala každú silu, a predsa... vo všetkom tom som cítila prítomnosť niečoho, čo neviem vysvetliť – Božiu prítomnosť. V okamihu, keď som už nedokázala myslieť, cítila som, že sa vo mne niečo modlí – ticho, ale neprestajne. Po prvý raz v živote som nepovedala „ja som zvíťazila“, ale som cítila: „MY sme zvíťazili“ – Pán a ja. Jednu nedeľu – dnes viem, že to bol deň, keď je zhromaždenie a modlitby – som po prvý raz zaspala bez bolesti. Len som vydýchla – nie zo slabosti, ale akoby som Pánovi odovzdala všetko, čo som niesla. Zaspala som v Jeho pokoji. Keď som sa vrátila domov z nemocnice, nemodlila som sa, aby mi bolo lepšie kvôli sebe. Modlila som sa, aby som sa uzdravila, aby som mohla prísť do cirkvi, aby som mohla poďakovať tým neznámym,

a predsa tak blízkym ľuďom. A predovšetkým – poďakovať Pánovi, že mi dal novú rodinu vo viere.

Prišla som do cirkvi „Svetionik“ v Novom Sade. Tam som po prvý raz počula živé Božie slovo. Tam som sa premieňala, smädná po Božom slove a po výklade Biblie. Najmä počas hodín biblického štúdia, spolu s bratmi z cirkvi, mala som príležitosť na úprimné vyznanie a pokánie. Naučila som sa, čo naozaj znamená pokora. Keď som spoznala pastora cirkvi, vedela som, že môj kruh hľadania sa uzavrel. Konečne som mala svojho duchovného vodcu, ktorého som hľadala viac ako dvadsať rokov, a už som si myslela, že neexistuje. V tom spoločenstve, s bratmi a sestrami, cez Bibliu, modlitbu a skutočné spoločenstvo, som zažila uzdravenie – nielen tela, ale aj duše. Vyznala som svoje hriechy, urobila pokánie a prijala odpustenie. Otvorili sa dvere, ktoré boli dlho zatvorené. Krátko nato som bola znovu pokrstená, ale tentoraz nie pokropením, ale vo vode, ako krstil Ján. A nikto v mojom mene neprijal Ježiša – ale ja sama, osobne som potvrdila, že Ho vedome prijímam celým svojím srdcom.

Odvtedy začínajú rôzne skúšky, boje. Ale tieto boje vedie Ježiš za mňa, lebo Jemu som všetko odovzdala – aj seba, aj deti, aj rodinu. Som uzdravená, usmiata a veselá, obohatená – mám pokoj v duši. Toto je moje duchovné svedectvo. Toto je moja cesta k pravde. Je to živé potvrdenie, že ma Pán povolal, pozdvihol, zmenil, uzdravil a oslobodil. Chcem vás upokojiť: to, čo je nám neznáme, čo sa líši od našej tradície, nemusí byť nesprávne ani nás to nemusí deštrúovať. Dnes to viem. A modlím sa, aby moje slová boli na slávu Pánovi a na porozumenie tým, ktorí ešte hľadajú pravdu.

A aj dnes, keď sa pozriem na cestu, ktorou som prešla – dokonca aj na tú najťažšiu časť, chorobu, bolesť a slabosť – môžem povedať: Áno, všetko to bolo potrebné. Pretože skrze to som spoznala silu trpezlivosti, hĺbkú pokory a Božiu slávu. A preto, nech všetka česť a sláva patrí Pánovi, ktorý je verný a nikdy nemešká.

Zástupná modlitba

Keď sa niekto postaví do trhliny

MDoposiaľ sme na tejto ceste modlitby prešli viacerými stupňami. Začali sme pri modlitbe prosby – tam, kde človek hľadá Božiu pomoc v potrebách, v slabosti, v každodennej závislosti. Učili sme sa volať k Bohu, ktorý počúva aj vtedy, keď len šeptáme. Potom sme vystúpili vyššie – k modlitbe vďaky, chvály a uctievania. Objavili sme, že vďačnosť uzdravuje myseľ, chvála otvára nebo a uctievanie premieňa srdce. V nasledujúcom kroku sme sa ponorili do ticha skúmajúcej modlitby, kde sa človek odhaľuje pred Bohom, hľadá Jeho vôľu a dovoľuje, aby Duch preskúmal skryté zákutia jeho duše.

A teraz prichádzame k poslednému dielu našej cesty – k modlitbe zástupnej a k modlitebnému boju. Po všetkých osobných formách modlitby nás Boh vedie k tomu, aby sme niesli aj bremená iných. Tu modlitba prestáva byť len rozhovorom medzi mnou a Bohom – stáva sa mostom medzi Bohom a svetom, medzi Jeho milosťou a potrebou človeka. Je to najvyšší prejav duchovnej zrelosti: keď sa modlíš nielen za seba, ale postavíš sa do prielomu za niekoho iného.

Niektoré modlitby menia vnútro človeka. Ale sú aj také, ktoré menia svet okolo neho. Zástupná modlitba je volanie, ktoré nestojí na vlastných potrebách, ale na potrebe iných. Je to modlitba, v ktorej človek stojí „medzi“ Bohom a človekom, medzi nebesiami a zemou, medzi svetlom a temnotou.

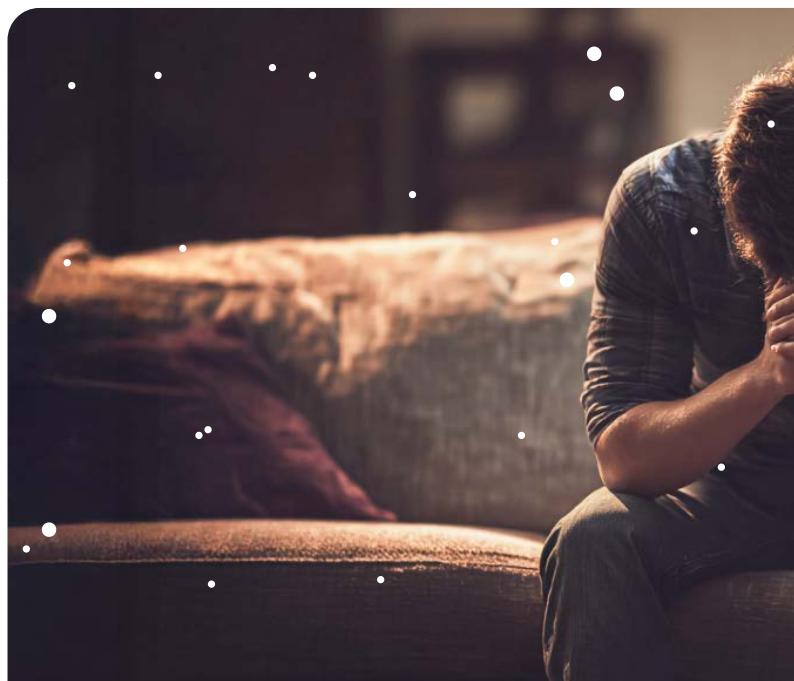
„Keď som spomedzi nich hľadal aspoň jedného muža schopného vystavať múr a postaviť sa do trhliny pred moju tvár za krajinu, aby nebola zničená, nenašiel som ho.“ Ezechiel 22:30

Tento verš odhaľuje Božie srdce: On hľadá zástupcov – tých, ktorí budú volať, aj keď sa to netýka ich samých.

Boh nehľadá dokonalých ľudí, ale tých, ktorým nie je ľahostajný stav sveta okolo nich. Hľadá srdcia, ktoré vedia plakať nad nespravodlivosťou, ktoré cítia bolesť druhých, ktoré sa nechajú dotknúť cudzím utrpením. Taký človek sa neoddeľuje od problémov spoločnosti, cirkvi či rodiny, ale vstupuje do modlitby ako prostredník – ako ten, kto sa postaví medzi Božiu spravodlivosť a ľudskú biedu. Zástupná modlitba je odraz Božieho charakteru, lebo aj Kristus sa postavil medzi nás a Boha, niesol naše hriechy a prihováral sa za vinníkov. Každý, kto sa modlí za iných, sa tým stáva podobnejší Kristovi – zaujíma Jeho postoj a srdce.

Zástupná modlitba vychádza z lásky. Nejde o duchovnú prestíž, ale o súcit. Keď sa Mojžiš prihováral za Izrael, ktorý si zaslúžil trest, povedal:

„Dopustili ste sa veľkého hriechu, ale teraz vystúpim k Hospodinovi, azda ho uzmierim za váš hriech.“ Mojžiš sa vrátil k Hospodinovi a povedal: „Ach, tento ľud sa dopustil veľkého hriechu, urobil si zlatých bohov. Strpíš ešte ich hriech? Ak nie, tak ma vymaž zo svojej

a modlitebný boj

knihy, ktorú píšeš!“ Hospodin však Mojžišovi povedal: „Zo svojej knihy vytriem toho, kto zhrešil proti mne.“ Exodus 32:30-33

To je srdce zástupcu – ochotné niesť bremeno iných. Niektorí sa modlia, aby boli požehnaní. Zástupca sa modlí, aby bol zachránený niekto iný. Keď sa modlíme za iných, vstupujeme do Božieho diela milosti. Zástupná modlitba je spolupráca s Duchom Svätým. Zástupná modlitba má mnoho podôb – niekedy je to tiché prosenie, inokedy hlboký plač, no sú chvíle, keď sa mení na zápas. Keď sa človek modlí za druhých, často narazí na duchovný odpor, pretože nepriateľ nechce, aby svetlo preniklo tam, kde vládne tma. Vtedy sa modlitba stáva bojom – nie proti ľuďom, ale proti silám, ktoré stoja proti Božiemu dielu. Takáto modlitba je vytrvalá, naliehavá, nesie sa v Duchu a v pravde. Nie je len rozhovorom, ale zápasom o duše, o Božiu vôľu a o prielom v duchovných oblastiach.

Krásny príklad nachádzame v Danielovi. Keď sa modlil za svoj národ a prosil o porozumenie Božej vôle,

jeho modlitba bola vypočutá hneď, no odpoveď bola zdržaná duchovným odporom. Anjel mu povedal:

„Potom mi povedal: „Neboj sa, Daniel, lebo od prvého dňa, keď si sa rozhodol porozumieť a pokoriť sa pred svojim Bohom, tvoje slová boli vypočuté a ja som kvôli tomu prišiel. Knieža perzského kráľovstva sa však stavalo proti mne dvadsaťjeden dní. Ale Michael, jeden z najvyšších kniežat, mi prišiel na pomoc. Zanechal som ho tam s kniežat'om perzského kráľovstva.“

Daniel 10:12-13

Daniel sa však nevzdal. Jeho vytrvalá modlitba prerazila neviditeľnú prekážku a otvorila cestu Božiemu pôsobeniu. Práve tak vyzerá modlitebný boj – trpezlivé, verné a duchovne odvážne volanie, ktoré odmieta ustúpiť, kým nepríde víťazstvo od Hospodina.

„Veď náš boj nie je proti krvi a telu, ale proti kniežatstvám, mocnostiam, vládcom tohto temného sveta a proti duchom zla v nebesiach.“ Efežanom 6:12

Modlitebný boj je duchovný zápas, v ktorom nebojujeme ľudskými zbraňami, ale Božími – mečom Ducha, ktorým je Božie slovo, štítom viery, prilbou spásy, pancierom spravodlivosti a obuvou pripravenosti ohlasovať evanjelium pokoja (Efežanom 6:13-18). Je to modlitba, ktorá sa nevzdáva po piatich minútach, ale zotráva, aj keď sa zdá, že sa nič nedeje. Taká modlitba sa rodí v srdci, ktoré je pevne zakorenené v Bohu – ktoré vie, že On počuje a koná, aj keď to ešte nie je vidno. Modlitebný boj cíti tlak, odpor, únavu i duchovnú ťažobu, no stojí ďalej. Je to modlitba, ktorá stojí v medzere, bojuje za Božiu vôľu, za duše, za prebudenie, za zmenu atmosféry – a kým iní možno odídu, ten, kto bojuje v modlitbe, ostáva, pretože vie, že víťazstvo patrí Hospodinovi.

„Eliáš bol človek ako my, ale keď sa horlivo modlil, aby nepršalo, nepršalo na zemi tri roky a šesť mesiacov. A znova sa modlil a nebo dalo dážď a zem vydala svoju úrodu.“ Jakub 5:17-18

Takáto modlitba mení realitu. Táto modlitba je „zbraňou svetla“. Nie preto, že by sme ňou zraňovali, ale preto, že ňou rozptyľujeme tmu.

Zástupná modlitba rozširuje srdce a učí milovať ako Kristus, ktorý sa modlil: „*Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.*“ Lukáš 23:34

Tak sa končí aj naše putovanie štyrmi krokmi modlitby – od prosby, ktorá otvára srdce Bohu, cez vďaku a chválu, ktoré menia atmosféru duše, až po skúmajúcu modlitbu, ktorá nás učí nechať sa pretvárať Jeho svetlom. A napokon prichádzame k zástupnej modlitbe, ktorá už nehľadá len vlastné požehnanie, ale Božie srdce pre druhých. Modlitba sa tak stáva cestou premeny – z človeka, ktorý niečo od Boha chce, na človeka, ktorého si Boh môže použiť. A to je skutočný cieľ modlitby: aby v nás rástol Kristus a skrze nás prúdila Jeho láska k svetu.

Vladimír Zima

ÚLOHY

1

Modlitba za iných

Napíš meno troch ľudí, za ktorých sa dnes pomodlíš – jeden z nich nech je niekto, s kým nemáš dobrý vzťah. Pros Boha, aby ti dal srdce zástupcu, nie sudcu.

2

Boží pohľad

Spýtaj sa Ducha Svätého: „Kto dnes potrebuje, aby som sa postavil do prielomu za neho?“ Zapisuj si, koho ti pripomenie.

3

Duchovný boj

Vyber si jednu oblasť (napr. rodina, mládež, cirkev, národ) a modli sa 7 dní s veršom z Efežanom 6:12-18 ako svojou duchovnou výzbrojou.

CITÁTY

- „Medzi nebom a zemou je len jedna cesta – cesta modlitby.“ – Corrie ten Boom
- „Peklo sa trasie, keď si svätec klakne na kolená.“ – John Bunyan
- „Keď človek prestane stáť v prielome, diabol začína stavať svoje hradby.“ – Charles Spurgeon

Vzrast až po zrelosť zvanú trpezlivosť

2. časť

„Ale ovocie Ducha je: láska, radosť, pokoj, trpezlivosť, láskavosť, dobrotá, vernosť, krotkosť, zdržanlivosť. Proti takýmto nie je zákon.“ Galat'anom 5:22-23

V minulom čísle sme si povedali o tom, čo je trpezlivosť, čo Pán Ježiš hovorí o trpezlivosti a že trpezlivé očakávanie na Boha nie je strata času, ale dôvera v Božie slovo a Jeho zaslúbenie. Trpezlivosť nie je pasivita, ale aktivita, z ktorej plynie skutok viery. Taktiež sme si povedali o Jóbovi zo Starého zákona, ktorý v krátkom čase stratil svoj majetok, deti a nakoniec zdravie, a predsa neprestal trpezlivo dôverovať Bohu.

V prečítanom texte vidíme, že trpezlivosť nie je len reakcia. Apoštol Pavol spomína trpezlivosť ako jedno z ovocí Ducha. Trpezlivosť nie je niečo, čo sa len stane v okamihu, ale je ovocie – dozrieva. Trpezlivosť sa nerodí v pohodlí, ale v tlaku, v skúškach, v čakaní (Jakob 1). Boh nás vedie do situácií, kde sa musíme učiť čakať, odpúšťať, zdržať slovo, dôverovať Mu, aj keď tomu nerozumieme.

Iným biblickým príkladom je Abrahám, ktorý dostal zaslúbenie, že bude otcom mnohých národov, predsa na syna čakal 25 rokov. V Rimanom 4. kapitole hovorí, že nezmalátnel vo viere, ale bol presvedčený, že Boh má moc splniť, čo zaslúbil. Ovocie trpezlivosti prinieslo Abrahámovi splnenie Božieho zaslúbenia.

Boh ako najlepší príklad trpezlivosti

Boh nás nevolá k veciam, ktoré On sám nemá. Naopak, Jeho trpezlivosť a láska k ľuďom je dôvod, prečo ešte existuje nebo a zem. V 2. liste Petrovom 3:9 hovorí: „Pán nemešká so zaslúbením, ako niektorí považujú za meškanie, ale má trpezlivosť s vami, lebo nechce, aby niekto zahynul, ale aby všetci prišli k pokániu.“ Boh nie je netrpezlivý. On vidí koniec od začiatku. A preto aj voči nám má milosť a trpezlivosť. Tento príklad je potrebné nasledovať. Trpezlivosť doprinesie k formovaniu nášho charakteru. Každý z nás je pozvaný nie iba vydržať, ale aj dozrieť. Boh nás povoláva k tomu, aby sme boli ľudia trpezlivosti, ktorí:

- nereagujú unáhylene,
- čakajú na Božie vedenie,
- dôverujú Jeho načasovaniu,
- nezúfajú v skúškach.

V Jakubovi 1:12 hovorí : „Požehnaný muž, ktorý vytrvá v pokúšaní, lebo keď bude osvedčený, dostane korunu života, ktorú Pán zaslúbil tým, čo ho milujú.“ Trpezlivosť nie je slabosť, ale sila, ktorá plynie z dôvery v Boha. Je to most medzi zaslúbením a naplnením. Rozhodni sa pre vzrast po zrelosť zvanú trpezlivosť.

Zdanie a realita

Sme ľud Boží, ktorý miluje svojho Pána, slúži Mu, s radosťou Ho oslavuje, a pritom zažíva so svojim Bohom krásne chvíle. Milujeme Jeho prítomnosť na modlitbách, stretnutia s Ním a vtedy cítime, že v našom živote je všetko v poriadku a dobre sa nám darí.

Sú však v živote obdobia, keď nie je všetko ideálne, nie sme až takí nadšení a naše pocity nám napovedajú opačné od radosti. Vo chvíľach, keď zažívame niečo, čo nás bolí, čo sa nás dotýka alebo čomu nerozumieme, cítime sa sklúčene, smutne až depresívne. Mysľou nám vtedy prechádzajú rôzne pochybnosti o svojej hodnote pred Bohom. Zdá sa nám, že už na nás zabudol, že sme nehodní a sme na dne. No nezúfajme. Pravda je taká, že to je len práve to – zdanie, nie realita.

V takom rozporení boli aj niektoré biblické osobnosti, avšak Boh ich vytrhol z tej situácie. Dávid, po tom, čo zažíval pocity opustenosti Bohom, žaloval sa na svoje hriechy a pády, svoju slabosť. Ale potom spieval v Žalme 40:1-4: „*Túžobne som čakal na Hospodina, a On sa sklonil ku mne a vyslyšal moje volanie. Vzdvihol ma zo záhubnej jamy, z bahnivého blata, na skalu postavil moje nohy a upevnil mi kroky. Vložil mi do úst novú pieseň, chválospev nášmu Bohu...*“

Zdá sa často aj nám, že Boh je od nás ďaleko, nevidí nás, nepočuje a nedbá o nás? Pozrime sa, čo vlastne je realita. V Žalme 34:19 si čítame: „*Blízky je Hospodin tým, čo sú skrúšeného srdca, a pomáha tým, čo sú ubitého ducha.*“

V Biblii máme ešte veľké množstvo zaslúbení a povzbudení, ktoré nás usvedčujú o opaku toho, o čom nás naše zdanie klame. Písmo nás usvedča o svojej pravdivosti. Napríklad:

- Zdá sa nám, že sme takí slabí, malí a nehodní, aby Pán obrátil pozornosť na naše malicherné problémy, ktoré máme sami so sebou. Realita je však iná: Lukáš 12:6-7: „*Či nepredávajú päť vrbcov za dva groše? A Boh ani na jedného z nich nezabúda. Aj vlasy na hlave vám všetky spočítal. Nebojte sa teda; drahší ste vy ako mnoho vrbcov.*“

- Zdá sa nám, že koľkokoľvek bojujeme s každodennými výzvami vo svojom živote, s pokušeniami, ktoré nám diabol stavia do cesty, so svojimi zlovykmi, závislosťami – nevít'azíme. Snažíme sa z celej sily, nemôžeme spať, trápime sa, už aj panikárime, no neuspievame. V 2. knihe Mojžišovej 14:14 si čítame: „*Hospodin bude bojovať za vás, vy len buďte ticho.*“ Modlime sa a verme. Boh určite dá víťazstvo. Ukludnime sa, Boh bojuje za nás. To je naša realita.

- Máme obavy, že sa niečo zlé stane nám alebo našim blízkym? Zdá sa nám, že na našu rodinu neustále číhajú nebezpečenstvá súčasnej doby? Stojme pevne na realite Božieho slova: „*Anjeli Hospodinovi stanujú vôkol tých, ktorí sa Ho boja.*“ Žalm 34:8

- Zdá sa nám, že nie sme hodní, aby sme zvestovali evanjelium Kristovo ľudom vôkol nás? Cítime sa takí malí, neschopní a ostiechame sa povedať osobe, ktorú nám Pán postavil do cesty, alebo aj pred širšou verejnosťou, svedectvo, slovo povzbudenia, osláviť Pána piesňou? Realita je tá, že sme toho schopní, my to dokážeme, ba je potrebné, aby sme to vykonali.

1. Petrov 2:9: „*Ale vy ste vyvoleným rodom, svätým národom, vlastným Jeho ľudom, aby ste zvestovali cnostné skutky Toho, ktorý vás povolal z tmy do svojho predivného svetla.*“

- Vchádzame do vyššieho veku svojho života a zdá sa nám, že idú na nás zlé časy. Obávame sa staroby, bezmocnosti, nedostatku jedla, kuriva, odevu, financií...? Zostaňme verní Pánovi a splní sa slovo zo Žalmu 92:14-15: „*Tí, čo sú zasadení v dome Hospodinovom, prekvitajú budú na nádvoľoch nášho Boha, ponosú ovocie v šedinách a budú svieži, čerství...*“ Tiež: 2 Korint'anom 9:8: „*A Boh má moc vo všetkom rozhojniť pri vás svoju milosť, aby ste vo všetkom mali vždy dostatok všetkého (pre seba) aj nadbytok pre každý skutok...*“

- Niekedy sa nám zdá, že sme bezvýznamní, ľudia nami pohŕdajú, potrebovali by sme aspoň trochu rešpektu a uznania od nich. Ved' niekedy si nevedia ani spomenúť na naše meno. Ono nie je známe či slávne ako u niektorých známych osobností. Je však Jeden, čo nás – áno, práve nás, spomedzi toľkých ľudí dneška a silného množstva predošlých generácií, pozná a volá naším vlastným menom. Vie o nás všetko a dbá o každú našu potrebu, cíti každú našu bolesť, pozná každý kúsok našej duše a tela. Je to náš Boh! Sme Jeho obľúbenou ovečkou a On nás uist'uje: „*Neboj sa lebo som ťa vykúpil, povolal som ťa tvojím menom; môj si ty!*“ Izaiáš 43:12

Stojme teda pevne na týchto zaslúbeniach, ktoré nám ponúka Božie slovo. Ony rušia každé naše falošné zdanie a každú pochybnosť, ktorými diabol klame Boží ľud. Áno, niektoré naše obavy sú snáď aj skutočné, ale Boh má moc, keď k Nemu voláme, odstrániť všetko, čo nie je podľa Jeho vôle, a najmä každý klam toho zlého. Vždy sa radšej prikloňme a verme realite Božej. Jeho slovo a Jeho zaslúbenia úspešne prešli každou skúškou času minulosti, a dokážu sa i pri nás až do konca.

Nie naše zdanie a klamy nepriateľa, ale realita je tá, na ktorej máme pevne stáť a dôverovať jej: „*Okúste a vid'te, že dobrý je Hospodin! Blahoslavený je muž, čo dúfa v Neho!*“ Žalm 34:9

Anna Andrášiková

Stojme pevne na Božich zaslúbeniach. Ony rušia každé falošné zdanie a každú pochybnosť, ktorými diabol klame Boží ľud.

Moja identita

Je typické pre mladých ľudí, že túžia mať hodnotu. Túžia byť prijatí v spoločnosti, v ktorej sa nachádzajú. Často sa objavuje strach zo samoty a prichádzajú myšlienky, že ak nebudem podobný svojim priateľom, nebudem prijatý ani pochopený. Pre takú túžbu a strach zo samoty sa vo vnútri človeka vždy odohráva boj – boj o identitu. A práve preto sa v mysli človeka zjavujú rôzne otázky:

- **Kto som?**
- **Či ma priatelia prijímajú takého, aký som?**
- **Akým človekom chcem byť?**

Je veľmi ťažké pre kresťana kráčať životom smelo, ak nepozná svoju identitu – ak nevie, kto v skutočnosti je v Kristovi. Z tohto dôvodu sa často stáva, že človek mení svoju identitu pod vplyvom okolností, len aby bol podobný iným. Mnohí v mladom veku túžia byť ako niekto, kto je známy vo svete, a snažia sa napodobniť jeho charakter. Možno je to známy herec, športovec, influencer alebo niekto iný.

Božie slovo nám odhaľuje jednu skutočnosť – kto sme v Kristovi, ak veríme v Jeho meno Ježiš: „*Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa Božími deťmi, tým, ktorí veria v jeho meno*“ (Ján 1:12).

Identita každého kresťana by mala byť: Som Božím dieťaťom. To nie je hocičo – to je právo a moc, ktorú nám dáva Ježiš. Čím väčšie je presvedčenie o tejto pravde hlboko vnútri, tým väčšia je smelosť kráčať v istote napred a odhodiť každý strach stranou. Aby to bolo hlboko zakorenené v srdci, vyžaduje si to každodennú aktivitu – stráviť čas s Bohom v modlitbe a čítaní Jeho slova každý deň.

V ľuďoch často existuje myšlienka, že väčšina má moc ovplyvniť menšinu – a vo väčšine prípadov je to pravda. Ale v kresťanskom živote to tak nie je, lebo Ježiš nám dal právo a moc. Práve skrze túto moc môže človek vplývať na svojich priateľov a prostredie, v ktorom sa nachádza. Božie slovo nám dáva výzvu: „*Nedaj sa premôcť zlu, ale dobrom premáhaj zlo*“ (Rimanom 12:21).

Rozhodni sa, že tvoja identita bude v Kristovi a začni ju budovať každý deň:

- Maj čas na modlitbu. Spočiatku to môže byť len 15 minút denne, ale uvidíš, ako ti Boh bude pomáhať a dávať istotu do srdca.
- Čítaj Božie slovo a zapisuj si, čo ti Boh hovorí. Začni aspoň niekoľkými veršami denne.
- Modli sa za svojich priateľov a uvidíš, ako Boh bude postupne pôsobiť v ich životoch.

Keď bude tvoja identita v Kristovi, dostaneš odpoveď na svoje otázky:

- **Budeš vedieť, že si Božím dieťaťom.**
- **Nebudeš klásť dôraz na to, či ťa priatelia prijímajú, ale ty budeš milovať každého a ukážeš im Božiu lásku.**
- **Budeš túžiť byť podobný Ježišovi.**

Tráv čas s Bohom a tvoja identita v Kristovi bude neochvejná. Tvoj život sa stane príkladom pre ľudí okolo teba a budeš ako svetlo vo tme, ktoré uvidia všetci v okolí.

Biblická škola volá

V našom chodení s Bohom sa občas cítíme byť zaseknutí na jednom mieste. Sú veci, ktoré poznáme a vieme, ale hlbšie im nerozumieme. Mnohé aj praktikujeme, ale nie sme si istí prečo. Na také otázky odpovede môžeme nájsť na biblickej škole. Je to miesto, na ktorom spolu s ostatnými študentmi a oddanými prednášajúcimi cez rôzne prednášky daných predmetov sa môžeme dozvedieť o charaktere nášho Boha a o veciach Jeho kráľovstva. Sú predmety, ktoré môžu pomôcť tvojmu duchovnému vzrastu, ako sú Kresťanský život, Biblické učenie a Duchovné dary, ale sú aj praktické predmety, ktoré sa zaoberajú každodennými záležitosťami kresťanského života ako napríklad Biblický manažment a Kresťanská rodina a mnohé iné. Biblická škola úhrnne trvá 3 roky. Prednášky sa konajú raz mesačne od januára do októbra s prázdninami v júli a auguste. Počas troch rokov biblickej školy sa môžeš naučiť rozličným veciam, ktoré ti pomôžu prísnejšie spoznať Boha a napredovať na tvojej ceste za Ním. Keď sa osobne rozhodneš, že chceš pracovať na svojom vzťahu s Bohom, biblická škola je výborným prvým krokom. Je to príležitosť, aby si spoznal Boha viac ako doteraz a videl, ako môžeš biblické pravdy uplatniť vo svojom živote. Preto neváhaj, ale sa zapíš na biblickú školu už teraz.

Sú dve možnosti: Biblický inštitút Sion (BIS) v Padine a Balkánsky biblický inštitút (BBI) v Báčskom Petrovci.

Ak sa chcete prihlásiť alebo chcete dostať viac informácií, môžete to urobiť kontaktom na telefónne čísla: +381 64 160 2020 – pastor Vladislav Širka (Padina) a +381 63 865 9447 – pastor Jaroslav Andrášik (Báčsky Petrovec).

Timea Širková

Držať krok s

Ako to vplýva na tvoje

V záujme sveta je, aby sa technológia posunula napred. Všetci v tom vidia potenciál zarobiť. Dnes to vidíme v tom, že keď bola vynájdená umelá inteligencia, všetky firmy sa zo všetkých síl usilovali implementovať túto novú technológiu pre seba, aby mali z toho väčší zisk.

Takmer nikto z nich sa nepýtal, ako to bude vplývať na spoločnosť. Podobne bolo s internetom, mobilami a neskoršie sociálnymi sieťami. Internet, výborná idea, možnosť prepojiť svet, kde každý človek bude môcť zdieľať a získať informácie veľmi rýchlo. Mobil, taktiež výborná idea, vždy mať pri sebe telefón, pomocou ktorého môžeme komunikovať kdekoľvek sa nachádzame.

Sociálne siete, zase výborná idea, aby pre všetkých bolo jednoduché zostať v kontakte s našimi kamarátmi a rodinou. Avšak postupne sa internet stával rýchlejšim, už neslúžil len pre text, ale pre fotky a neskoršie pre pozieranie videí. Mobil bol vylepšovaný do tej miery, že sa stal výborným nástrojom pre konzumáciu médií. A tým sa sociálne siete stali primárnym miestom pre spoločenstvo, ktoré sa postupne čoraz viac odlišovalo od reality. Sociológovia roky upozorňovali na to, že bude mnoho negatívnych následkov pre spoločnosť, a tak sa aj stalo. Nikdy predtým sme neboli takto prepojení a taktiež nikdy nebolo toľko ľudí, ktorí sú osamelí a depresívni, ako je tomu dnes. Jednoducho toto prepojenie nám umožnilo, aby sme práve teraz mohli zavolať niekomu za menej ako 5 sekúnd, ale sa nám často jednoducho nechce, prečo?

My, ako kresťania, sme povolani, aby sme žili v jednote a láske. V prvom liste Korintským v 12. kapitole Pavol pripodobnil Cirkev telu a nás ľudí pripodobnil údom toho tela, kde každý úd má svoju úlohu, ale je zároveň aj napojený na celé telo; hovorí, že keď jeden úd trpí, spolu trpia všetky údy, takže sa vidí tá prepojenosť údov. A potom hovorí, že hlavou tela je Kristus, odkiaľ prichádzajú rôzne inštrukcie. Takže jasne vidíme, že je očakávanie, že budeme mať to blízke spoločenstvo medzi sebou, lebo všetci máme Ducha Svätého,

technológiou

spoločenstvo s veriacimi?

ako hovorí v 13. verši: „*V jednom Duchu my všetci sme pokrstení v jedno telo.*“ Keď Pán Ježiš hovoril o tom, ktoré sú znamenia konca, povedal, že jeden zo znakov je, že ochladne láska mnohých. V tomto kontexte sa zdá, že hovorí všeobecne, ale keď Pavol písal Timoteovi list, spomenul aj to, že budú ľudia, ktorí budú milovať seba a budú bez lásky (2. Timoteovi 3:1-5). A práve títo ľudia budú mať tvárnosť pobožnosti, takže v tomto už vidíme, že teraz hovorí o veriacich. Takže tieto posledné dni, keď veriaci budú milovať seba, keď budú bez lásky, Pavol označil ako nebezpečné časy a jeho rada mladému Timoteovi bola „*tých sa stráň*“.

Prečo Pavol toto povedal? Veď ak niekto chce len sebe dobre a nemá lásku voči iným, nepovedali by sme, že je to až také strašné. On totiž často vyzdvihuje lásku ako najdôležitejšiu vlastnosť kresťana. Je na prvom mieste, keď dáva zoznam darov Ducha Svätého a ešte jasnejšie napísal: „*...keby som mal prorocstvo a vedel všetky tajomstvá a mal každú vedomosť a keby som mal akúkoľvek vieru, takže by som vrchy prenášal a lásky keby som nemal, nič nie som*“ (pozri 1. Korint'anom 13:2). Jakub vo svojej epištole nazval princíp „milovať blížneho ako seba sameho“ kráľovským zákonom, teda najdôležitejším zákonom nášho kráľa Pána Ježiša. Ak teda niekto neuplatňuje tento zákon, je ako tento svet a vôbec sa nepodobá občanovi Božieho kráľovstva. Z tohto vidíme, ako by malo byť. Tak čo sa stalo?

Môžeme si všimnúť, že tá nezainteresovanosť pre spoločenstvo je úzko spätá s rozvojom mobilov a sociálnych sietí. Najprv to ovplyvnilo iba mladé generácie, ale neskôršie i staršie. Vec je v tom, že v našom tele sa vylučujú rôzne hormóny, ktoré sa nazývajú hormóny šťastia.

Vylučujú sa vtedy, keď robíme práve to, čo nás baví a to, čo sa nášmu telu páči. A k tomu stavu sa ľahko dostaneme, keď si pozrieme niečo, čo nás baví na sociálnych sieťach, alebo keď si pozrieme video. Povieme: veď sa na nič hriešne nepozerám. No dáva mi to pocit radosti, ktorý je väčší, ako keď mám spoločenstvo s veriacimi. Zrazu sme sa dostali do bodu, kde možno brat, ktorého by som chcel navštíviť, súperim s videami na Youtube, ktoré ma bavia a v tom porovnaní tá prvá možnosť sa zdá veľmi nudná. Podobne aj Božie slovo sa zdá nudné v porovnaní s tým, čo ma baví na internete. Jednoducho nepriateľ využil slabosť nášho tela, aby nás vzdialil navzájom cez zdanlivo nevinný spôsob.

Je možné to napraviť. Potrebné je reštartovať náš um tak, že sa vzdialíme od tých vecí, ktoré nás na tento spôsob ovplyvňujú. Potom nám spoločenstvo s veriacimi bude zase prinášať radosť, lebo tak to bolo naplánované. Budeme môcť mať tú úprimnú lásku medzi sebou, kde údy tela Kristovho budú znovu poviazané a fungovať tak, ako to Pán určil, v láske. „*To vám prikazujem, aby ste sa milovali navzájom*“ (Ján 15:17).

Na záver výzva: otvorme nastavenia na svojom mobile a pozrime si, koľko vlastne času trávime pozerajúc sa na obrazovku mobilu či pozeraním videí alebo skrolovaním tiktok, instagramu, facebooku atď. A úprimne si odpovedzme, či si naozaj vykupujeme čas, ako to Slovo hovorí, lebo všetci už vidíme, že dni sú naozaj zlé. Rozhodnime sa reštartovať svoj um a meniť svoj postoj.

Moja modlitba za nový rok

O čom snívate pre tento nový rok? Akú zmenu by ste uvítali na sebe, vo svojom manželstve, rodine, práci či v službe? Niektorí z nás o týchto otázkach možno premýšľajú už od konca januára minulého roka, lebo už vtedy začínali naše nádherné nové predsavzatia práchnivieť a zapadať prachom. Čím to je, že sa naše dobré predsavzatia pokazia rýchlejšie ako kartón mlieka a vajcia?

Mnoho predsavzatí sa nenaplní jednoducho preto, lebo sa nemodlíme. Vykročili sme odvážne, ambiciózne a aj s istým nadšením. Možnože v prvý januárový deň sa za svoje predsavzatia aj modlíme tak, ako sa človek modlí v aute pred tým, než vyrazí na dlhú cestu. No ešte skôr, než sa vôbec vydáme na diaľnicu nového roka, sme už stratili niekde za sebou modlitbu a spolu s ňou aj silu, ktorú potrebujeme, aby sme v akomkoľvek novom zvyku či spôsobe vytrvali. Bez modlitby za pomoc od Boha sa aj naše najzmyslupnejšie predsavzatia rozplynú a celkom stratia. Keby aj zdanlivo uspeli, bolo by to bez toho, že by akýmkoľvek spôsobom prinášali zmyslupné svedectvo o Bohu. Ešte skôr, než si dáte nejaké predsavzatia, rozhodnite sa pre modlitbu. Ak si žiadne predsavzatie nedáte, rozhodnite sa pre zmenu a rast vďaka modlitbe a nie vďaka svojej vlastnej vôli.

Moja nová modlitba pre budúci rok je táto:

Pane, nauč ma o sebe viac než to, čo už viem; pokor ma znova tým všetkým, čo neviem; a učiň, aby to, čo viem, v mojom živote viacej ožilo a bolo pravdivejšie.

Pane, nauč ma o sebe viac.

Každý nový deň a každý nový rok sa začína rovnakou modlitbou: „*Otvor mi oči, aby som videl zázraky Tvojho zákona.*“ (Žalm 119:18) Nemáme nikdy dôvod uspokojiť sa len s tým, čo už poznáme. Jednoznačne musíme očakávať, že tento rok uvidíme a porozumieme veciam o Bohu, ktoré sme nikdy predtým nevideli. Nikdy sa neprestaňme modliť, aby nám Boh dal „*Ducha múdrosti a zjavenia, aby osvietil oči vášho srdca*“, aby sme Ho spoznali lepšie, aby sme spoznávali Jeho nádej, bohatstvo a Jeho moc (Efežanom 1:17-18). Poproste Boha, aby sa vám tento rok zjavil skrze svoje slovo ešte viac, než kedykoľvek predtým.

Pane, pokor ma znova tým všetkým, čo neviem.

Satan je natoľko prefikáný, že aj naše poznanie Boha dokáže prekrútiť na pokušenie k hriechu. Nepoznať Boha vždy vedie k zlu, ale aj poznať Boha môže byť bezbožné. O Bohu môžeme vedieť dosť na to, aby sme boli spasení, ale mnohí máme aj poznanie, vďaka ktorému sme pyšní. Apoštol Pavol vystríha: „*Ale poznanie vedie k namyslenosti, láska však buduje. Ak si niekto myslí, že poznal niečo, ešte vždy nepoznal tak, ako treba poznať. Ale keď niekto miluje Boha, toho pozná Boh.*“ (1. Korint'anom 8:1-3) Je tragédiou, keď teológia, ktorá by nás mala viesť do úplnej pokory, nám dá zvláštnym obratom pocit, že sme lepší, než naozaj sme. (Rimanom 12:3)

Pravá teológia, nech už je akokoľvek sofistikovaná, dôsledná a precízna, má znieť ako chvála: „*Keď hľadím na tvoje nebesia, dielo tvojich prstov, na mesiac a hviezdy, ktoré si upevnil, pýtam sa: Čo je človek, že nášho pamätáš, a syn človeka, že sa ho ujímaš?*“ (Žalm 8:4-5) Ako sa vám bude Boh viac zjavovať, poproste Ho, aby vám ukázal aj to, ako málo Ho ešte poznáte a ako málo si zaslužíte poznanie, ktorého sa vám dostalo. Poproste Ho, aby ste sa pokorili.

Pane, učiň, aby to, čo viem, v mojom živote viacej ožilo.

Svet nás od útleho detstva učí, aby sme ohodnotili napredovanie všetkými možnými, ale nie správnymi mierami. Mnoho rokov sme sa učili matematiku, dejepis alebo inú vedu a rok čo rok sme samých seba hodnotili výsledkami testov a známkami na vysvedčení. No kresťanský život, to jednoducho nie je len nejaký kurz. Zrelosť sa meria duchovným monitorom srdca, a nie nejakým globálnym teologickým informačným systémom. Meria sa charakterom, nie vedomosťami.

Ako teda zmeníme to, čo vieme, na to, aby sme naozaj rástli ako kresťania? Skrze modlitbu. Modlitba je iskrou, ktorá zapaluje plameň poznania, ktoré sme časom nadobudli. Príliš často milujeme viac to, čo sme sa o Bohu naučili ako Boha samotného a v takom prípade sa náš život nijako podstatne nemení. Získavame viac a viac poznania, ale pritom sa vôbec nemeníme. No ak sa naozaj nikdy nemeníme, je pravda, že sme vôbec poznali Boha? Tim Keller, opierajúc sa o Kalvína, píše: „Možno o Bohu viete veľa, ale Boha naozaj nepoznáte dovtedy, kým poznanie toho, čo pre vás v Ježišovi Kristovi vykonal, nezmení štruktúru základov vášho srdca.“

Viac Boha, menej pýchy a byť viac podobný Kristovi. Tak, ako slnko zapadlo nad rokom, ktorý uplynul, nech Ježiš povstane tak ako ešte nikdy predtým na horizonte nášho srdca.

**zdroj: internet
upravené v redakcii**

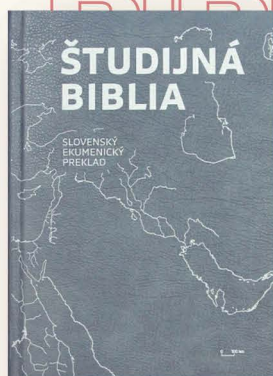
Rok s Bohom

Milí čitatelia,
rok 2025 sa blíži ku koncu. Zastavme sa a popremýšľajme nad tým, čo sme prežili a ako nás Boh viedol. Naskenujte QR kód a objavte príručku „Rok s Bohom“, s biblickými veršami a otázkami, ktorá vám pomôže zamyslieť sa nad uplynulým rokom a nastaviť duchovné ciele na rok 2026.

Ivana Kačanská

BIBLIA

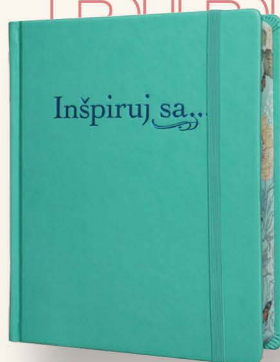
Študijská Biblia

slovenský ekumenický preklad

Študijská Biblia obsahuje úvody k biblickým knihám, krížové odkazy na súvisiace biblické texty, viac ako 20 000 študijných poznámok, mapy, tabuľky, grafy, ilustrácie a doplnkové články, takmer 700 pojmov v registri pojmov a mien, konkordanciu k Slovenskému ekumenickému prekladu, orientačné indexy ako aj kvalitne spracovanú pevnú väzbu.

7400,- din

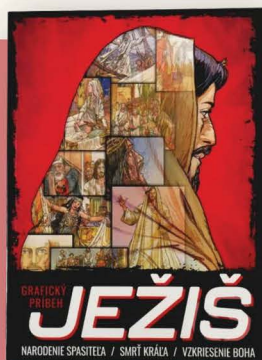
BIBLIA

„Inšpiruj sa“

Biblia pre tvorivé chvíle poskytuje na svojich okrajoch priestor pre kreatívne zaznamenávanie úvah a „umelecké“ zapisovanie poznámok. Dovoľte, aby sa stopy vašej viery zanechané na stránkach tejto Biblie stali pokladom, ktorý bude inšpiráciou pre Vás a všetkých naokolo.

5500,- din

PRE DETI

Grafický príbeh „Ježiš“

2000,- din

Ak si želáte podporiť zduženie Manna

anketa

UDRUŽENIE ZA PROMOCIJU KRISĆANSKIH VREDNOSTI
manna

objednajte si na adrese:
ZDRUŽENIE PRE PROPAGACIJU
KREŠĆANSKÝCH HODNŔT „MANNA“
Kulpin 21472, Radnička 23, Srbsko
Tel/Fax: +381 21 22 86 988
e-mail: casopis.manna@gmail.com
web: www.manna.org.rs

